

само като ястребъ надъ пилци, слѣдѣше работата на юнацитѣ си, сега повеля даде, да отнесатъ и бега долѣ, при другитѣ вързани Арнаути, а съ други момци прѣтършува цѣлата кула, свлѣче долу три товара богатство, па въ тъмната изба на кулата рѣче огънь да наклаждатъ.

По лицата на Арнаутитѣ, по лицата на избавенитѣ жетварки, по треперящитѣ глави и на свлеченитѣ долу ханѣмки отъ бегова харемъ, па и по лицата дори на самитѣ харамии личеше, че се готви сега тука нѣщо страшно, нѣщо небивало. Само мургавия образъ на Кара Илия, да, само лика на страшния Илю войвода оставаше свѣтълъ, тържественъ . . . о, той отпразднуваше именния си день, той празднуваше Илинъ день ! Очитѣ му свѣткаха, а ето, отвори уста, па понесе се като гръмъ страшна повеля :

— Нека имъ въ огънь изгори и цѣлия невѣренъ родъ ! Огънь, момци ! Запалете кулата и отъ четиритѣ страни ! Смъртъ на агарянитѣ !

Па вече разярень, спусна се самъ войводата и изрѣза въжата, съ които бѣха вързани Арнаутитѣ и бега; послѣ съ ножа си имъ закжса дрѣхитѣ и мѣсата, съблѣче ги голи, както ги е майка раждала и тогасъ измжкна дългия си ятаганъ, подкара ги къмъ дълбокия зимникъ, прѣдъ вратата на който извжтрѣ вече пламтѣше буйния огънь, па — съ два замаха на ножа си Илю войвода направи страшенъ кръстъ на голитѣ плѣщи на бега и тоя се повали въ огъня вжтрѣ . . . Въ сжщата минута и съ сжщо такъвъ кръстъ на плѣщитѣ, отидоха при господаря си въ огъня и свирепитѣ тоски . . .

А кладитѣ по четиритѣ кѡшета на мрачната Шекиръ бегова кула се разгориха, пламъцитѣ запъплиха по стеницѣ, влѣзоха въ прозорцитѣ, съединиха се съ огъня отъ вжтрѣ, та скоро се дигна ужасно пожарице, що настигаше облацитѣ въ небето.

И когато полдневното слънце бѣ запалило съ огненнитѣ си лъчи цѣлото небе, то подъ буковата